(1501) "लुट भाषार्थः" (X-चुरादिः-1755. सक. सेट्. उभ.)

[आस्वदीयः ।

'णौ लोटयति भाषार्थे लुट्येलोटति लोटने ॥' (श्लो. 73) इति देवः ।
लोटकः-टिका, लुलोटयिषकः-षिका ; लोटयिता-त्री, लुलोटयिषिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिकक्रोटयतिवत् (205) बोध्यानि ।

(1502) "लुटि स्तेये" (I-भ्वादिः-328. सक. सेट्. पर.)

'लोटते प्रतिघातेऽर्थे स्तेये लुण्टति लुण्टयेत् ।' (श्लो. 74) इति देवः ।
'लुठि—' इत्येके इति तरङ्गिण्याम् । किन्तु पुरुषकारे, 'लुण्ठेति क्षीरस्वामी' इति उद्धृतम् । शाकटायनस्तु तृतीयान्तं (लुडि) पपाठ । इति मा. धा. वृत्तिः । धातुकाव्येऽपि (2-66) एवमेव ।
लुण्टकः-ण्टिका, लुण्टकः-ण्टिका, लुलुण्टिषकः-षिका, लोलुण्टकः-ण्टिका ;
लुण्टिता-त्री, लुण्टयिता-त्री, लुलुण्टिषिता-त्री, लोलुण्टिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककुण्टतिवत् (209) ज्ञेयानि ।
[1]लुण्टाकः[A]-लुण्टाकी ।

(1503) "लुठ उपघाते" (I-भ्वादिः-337. सक. सेट्. पर.)

'श्लेषालस्योपघातेषु प्रतिघाते क्रमाल्लुठेत् ।
लुण्ठेत्, लोठति लोठेत किन्तु गत्यां च लुण्ठति ॥' (श्लो. 78) इति देवः ।
"अत्र मैत्रेयः 'उठेत्यप्येके' इति । [लुंड इत्येके इति च ।] धनपाल-शाकटायनौ रुठ लुठेत्येव पेठतुः । क्षीरस्वामी तु उठिं पठित्वा 'रुठ लुठ इत्यपि दौर्गाः' इत्याह" इति मा. धा. वृत्तिः ।
लोठकः-ठिका, लोठकः-ठिका, लुलुठिषकः-लुलोठिषकः-षिका, लोलुठकः-ठिका ;
लोठिता-त्री, लोठयिता-त्री, लुलुठिषिता-लुलोठिषिता-त्री, लोलुठिता-त्री ;
इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककुकतिवत् (197) ऊह्यानि ।

---

1. तच्छीलादिषु कर्तृषु 'जल्पभिक्षकुट्टलुण्ट—' (3-2-155) इति षाकन्प्रत्यये रूपमेवम् । षित्त्वात् स्त्रियां ङीष्प्रत्यये लुण्टाकी इति ।

A. क्षीरतरङ्गिण्याम् (भ्वादौ) उद्धृतत्वात् अत्र उपात्तम् । 'जल्पभिक्षकुट्टलुण्ट—' (3-2-155) इत्यत्र न्यासपदमञ्जर्योः 'लुण्ट स्तेये चौरादिकः' इत्युक्तत्वात् अत्र पाठः न समीचीनः इति ज्ञायते ।